

Arrest

nr. 204 396 van 25 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging 18 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 2 januari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2012 maakt verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens opzettelijke beschadigingen.

Op 28 oktober 2012 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 28 oktober 2012 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor een termijn van drie jaar genomen.

Op 12 januari 2013 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole wegens illegaal verblijf.

Op 9 september 2013 leggen verzoeker en zijn partner G.S. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Oudenaarde een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 29 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 17 december 2013 geeft het bestuur instructies aan de burgemeester van de stad Oudenaarde om de aanvraag te weigeren.

Op 23 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 20 juni 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een duurzame relatie. Op 18 december 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de aanvraag niet verder te behandelen omdat een verkeerde procedure werd opgestart.

Uit een uittreksel uit het strafregister blijkt dat verzoeker op 29 augustus 2014 wordt veroordeeld door de politierechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, tot een geldboete van 200 euro met vervangend rijverbod van 30 dagen met uitstel van drie jaar voor 140 euro of vervangend rijverbod van 15 dagen en een verlies van recht tot sturen van 15 dagen voor alle categorieën wegens het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs/voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs.

Op 20 september 2014 huwt verzoeker met S.G. op het consulaat van Tunesië te Brussel.

Op 22 december 2014 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 17 juni 2015 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag niet in overweging te nemen gelet op het geldende inreisverbod. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 22 juni 2015.

Op 23 oktober 2014 wordt verzoeker door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens dader of mededader aan namaking of vervalsing van schuldbrieven van de staatskas.

Uit een uittreksel uit het strafregister blijkt dat verzoeker op 23 november 2015 door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde bij verstek wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens diefstal.

Op 21 juni 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 september 2016 wordt verzoekers zoon A.Y. geboren te Ronse.

Op 5 december 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 december 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit maal in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger, A.Y.

Op 12 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 juni 2017 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als vader van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 18 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/06/2017 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: H. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: Tunis

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde A. Y. (...) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene heeft al verschillende malen een aanvraag gezinshereniging gedaan, maar deze werden steeds geweigerd op basis van openbare orde; de laatste dd. 15/12/16 werd geweigerd dd. 12/06/2017.

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Overwegende dat in de weigeringsbeslissing dd. 12/06/2017 reeds uitvoerig is verwezen naar de veroordelingen die betrokkene tot tweemaal toe heeft opgelopen op 29/08/2014 bij de Politierichtbank van Oost-Vlaanderen en op 23/11/2015 door de Correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen enerzijds wegens inbreuken in het verkeer en anderzijds wegens diefstal,

Overwegende dat in de brief van de advocaat dd. 29/06/2017 staat te lezen dat betrokkene dankzij zijn stabiele gezinsleven, alsook zijn tewerkstelling de nodige rust heeft gevonden en geenszins een bedreiging vormt voor de maatschappij;

Overwegende dat betrokkene nadien toch opnieuw in aanraking is geweest met de politie wanneer er in 2017 door het arrondissement Halle-Vilvoorde een pv met nummer HV.(...) voor Drugs/Hechtenis werd opgesteld;

Overwegende dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn tewerkstelling sedert 14/06/2017 is beëindigd en er geen bewijzen zijn dat betrokkene ondertussen opnieuw is tewerkgesteld;

Uit deze elementen en gezien het recidive karakter blijkt dat betrokkene de strafrechtelijke bepalingen in België niet respecteert. Dit getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het aanknopen van een relatie met een Belgische en het hebben van een kind, doet daar geen afbreuk aan. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010

onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin, het kind is nog jong, immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Het hangt eerder af van de bereidheid van betrokkene en zijn partner om de relatie op afstand te behouden en enig contact tussen betrokkene en zijn kind te bewerkstelligen. Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

Op 19 december 2017 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief aan het parket waarin vermeld wordt dat uit een rechtstreekse bevraging van de ANG is gebleken dat verzoeker daarin gekend is met volgend notitienummer "H.V.(XXX) Drogues/détention" en waarin gevraagd wordt wat het gevolg is geweest van het gerechtelijk dossier met bovenstaand notitienummer.

Op 13 februari 2018 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 14 februari 2018 wordt een bevel tot aanhouding ten aanzien van verzoeker verleend.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel gericht tegen de bestreden beslissing aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, §2, 1e lid, 2°, 43 en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel

1.

Dat de toekenning van het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd werd op grond van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 en meer bepaald om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Verweerder verwijst hierbij naar een veroordeling van 29.08.2014 wegens inbreuken in het verkeer door de politierechtbank van Oost-Vlaanderen, een correctionele veroordeling dd. 23.11.2015 wegens diefstal en een proces-verbaal opgesteld in 2017 door de politie van het arrondissement Halle-Vilvoorde wegens drugs/hechtenis.

Conform artikel 43, §1, 2° Vw. kan het verblijf van een Unieburger of diens familieleden geweigerd worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, doch overeenkomstig artikel 43, §2 Vw. dient de minister in dit geval rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de bindingen met het land van oorsprong.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt verder dat maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend moeten berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof 'vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vorm' (HVJ, 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, "[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige

bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Daarnaast heeft het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”. (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).”

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dan ook dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, mits de maatregelen genomen om deze redenen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen als zodanig vormen geen reden voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

In casu werd de bestreden beslissing – die enkel gesteund is op redenen van openbare orde en nationale veiligheid – louter gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen welke verzoeker heeft opgelopen en werd dan ook geenszins onderzocht of verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormde voor de samenleving.

Al evenmin werd onderzocht of verzoeker een bedreiging vormde voor de nationale veiligheid, zijnde de instellingen en essentiële openbare diensten, het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen.

De verkeersinbreuken welke door verzoeker werden begaan en waarvoor hij werd veroordeeld door de politierechtbank van Oost-Vlaanderen, kunnen bezwaarlijk gekwalificeerd worden als ernstig genoeg teneinde maatregelen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid te nemen.

Bovendien leidde het in 2017 opgemaakte proces-verbaal niet tot een veroordeling, zodat het perfect mogelijk is dat verzoeker naar aanleiding van dit pv nooit zal vervolgd worden of – ingeval van vervolging – vrijgesproken zal worden door de rechtbank. Een loutere verwijzing naar een proces-verbaal is dan ook onvoldoende om de genomen maatregelen te rechtvaardigen.

De veroordeling wegens diefstal door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen dateert van augustus 2014, hetzij meer dan 3 ½ jaar geleden, waarbij de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, nog van een eind hiervoor dateren.

Actueel is er dan ook geen enkele aanwijzing dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een voldoende ernstige bedreiging vormt die het fundamenteel belang van de samenleving aantast, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Evenmin werd aangetoond dat de gepleegde verkeersinbreuken en de diefstal een bedreiging zouden zijn voor de nationale veiligheid, zijnde de instellingen en essentiële openbare diensten, het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen.

Verzoeker woont sedert september 2013 wettelijk samen met zijn Belgische partner en is sinds 15 september 2016 vader van een Belgisch kind, met wie hij een effectief en daadwerkelijk gezin vormt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 40ter, §2, 1e lid, 2° Vw., nu aan verzoeker het recht op gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind geweigerd wordt.

Tenslotte moet overeenkomstig artikel 43, §2 Vw. de minister, wanneer deze het verblijf weigert van een unieburger of diens familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de bindingen met het land van oorsprong.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf*
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt*
- de tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode*

- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Dat de bestreden beslissing in casu enkel argumenteert dat verzoeker momenteel niet aan het werk is en hij de strafrechtelijke bepalingen in België niet respecteert en het aanknopen van een relatie met een Belgische en het hebben van een kind daar geen afbreuk aan doet. Bovendien zou verzoeker niet meer aan het werk zijn.

Verweerder heeft dan ook geen verdere criteria niet onderzocht, zoals vereist door het EHRM, noch heeft hij enige motivering gegeven waarom deze criteria niet verder dienden onderzocht te worden, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Dat verweerder bovendien hierdoor ook geenszins op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan en niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Tenslotte kan geenszins in alle redelijkheid geoordeeld worden dat de 2 veroordelingen in hoofde van verzoeker (verkeersinbreuken en diefstal) dermate ernstig zijn dat deze verweerder ertoe nopen het verblijf aan verzoeker te weigeren, waardoor hij de facto gescheiden wordt van zijn Belgische partner, doch ook van zijn Belgisch minderjarig kind.

Deze veroordelingen – hoewel laakbaar – rechtvaardigen een dergelijke verregaande maatregel niet, zodat de bestreden beslissing ontegensprekelijk onredelijk is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40ter, §2, 1e lid, 2°, 43 en 62 Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het gezinsleven van verzoeker en zijn Belgisch minderjarig kind.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn Belgisch kind) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Immers, verzoeker is de vader van een Belgisch minderjarig kind, dat ook effectief bij hem verblijft en voor wie hij dag in dag uit zorgt. Indien geen verblijf aan verzoeker wordt toegekend, heeft dit uiteraard ook repercussies op de socio-economische situatie van zijn Belgisch kind.

Het is immers geenszins in het belang van het kind van verzoeker dat zijn vader in een illegale en precare situatie verblijft. In deze situatie kan verzoeker immers onmogelijk de primaire behoeften van zijn kind verzekeren.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met zijn familiale situatie, alsook het feit dat verzoeker deel uitmaakt van een Belgisch gezin en meer bepaald een Belgisch minderjarig kind heeft.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker opgemerkt dat het het gezin van verzoeker vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de partner en kind van verzoeker in België verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest, wat niet noodzakelijk afbreuk zou doen aan hun gezinsleven.

Verweerder heeft dan ook nagelaten te onderzoeken of verzoeker en diens gezin zich daadwerkelijk elders zouden kunnen vestigen, hierbij rekening houdend met het gegeven dat verzoekers partner en kind Belg zijn, en verzoekers partner in België al haar socio-economische belangen heeft.

Bovendien wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoeker de weigering van verblijfsrecht voor hemzelf of zijn kind geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoeker wel onderzocht werd en dus de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

3.

Dat er immers geen twijfel kan bestaan omtrent het feit dat er in casu sprake is van het bestaan van een gezins- en privéleven, zowel op dit ogenblik, als op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Aangezien verzoeker vader is van een Belgisch minderjarig kind en sinds de geboorte voor zijn kind zorgt, is er zonder twijfel sprake van een hechte relatie en sprake van een gezinsleven.

Bovendien was verweerder op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing en werd dit gezinsleven niet betwist, noch in het administratief dossier, noch in de bestreden beslissing zelf.

Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM moet dan ook worden aangenomen.

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikelen 40ter, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 8 EVRM ;*
- het motiveringsbeginsel ;*
- de zorgvuldigheidsplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn onderzocht of de verzoekende partij nog een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor de samenleving. De verzoekende partij meent dat er actueel geen enkele aanwijzing is dat haar persoonlijke gedrag een voldoende ernstige bedreiging vormt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij diende op 21.06.2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van een Belgische onderdaan, zulks in toepassing van artikel 40ter e.v. van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt in dit kader evenwel als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze overweegt om welke reden toepassing werd gemaakt van voormelde bepaling, ten einde het verblijfsrecht aan de verzoekende partij te weigeren.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd uitdrukkelijk melding gemaakt van volgende elementen:

- door het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij wordt een verblijf ongewenst geacht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ;*
- twee opgelopen strafrechtelijke veroordelingen ;*
- in 2017 werd lastens de verzoekende partij een proces-verbaal opgemaakt wegens inbreuken op de drugswetgeving ;*
- het recidive karakter ;*
- ..*

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging weerhouden elementen niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat de verzoekende partij actueel nog een gevaar voor de openbare orde uitmaakt, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Allerminst kennelijk onredelijk wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zwaar getild aan het feit dat de verzoekende partij in 2014 en 2015 reeds tweemaal strafrechtelijk werd veroordeeld, om vervolgens in 2017 opnieuw in verband te worden gebracht met strafrechtelijke feiten (proces-verbaal wegens inbreuken op de drugswetgeving).

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt aldus terecht opgemerkt dat de verzoekende partij kennelijk geen lering heeft getrokken uit de eerdere strafrechtelijke veroordelingen en nog steeds de strafrechtelijke bepalingen in België niet respecteert, niettegenstaande haar raadsman per brief van 29.06.2017 meldde dat zij dankzij een stabiel gezinsleven rust zou hebben gevonden.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 14.02.2018 gerechtelijk werd aangehouden naar aanleiding van diefstal.

Bijgevolg mist de kritiek van de verzoekende partij hoe dan ook enige ernst, waar zij voorhoudt dat er actueel geen enkele aanwijzing zou zijn dat haar persoonlijk gedrag een voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het loutere feit dat de verzoekende partij voor de meest recente aangehaalde feiten (nog) niet strafrechtelijk werd veroordeeld impliceert allerminst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou mogen houden met de bezwarende inhoud van een proces-verbaal.

Zie ook:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevorming, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar. (RvV nr. 189 839 van 18 juli 2017)

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel aanvoert dat zij sedert september 2013 samenwoont met haar Belgische partner en sedert 15.09.2016 vader is van een Belgisch kind, kan -in navolging van de motieven van de bestreden beslissing- enkel worden vastgesteld dat het gezinsleven in het Rijk de verzoekende partij er kennelijk niet van weerhouden heeft om zich nog met strafrechtelijke feiten in te laten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in dit kader in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de verzoekende partij geen blijk geeft van integratie in de Belgische samenleving en dit zelfs niet lijkt na te streven.

De verzoekende partij verwijst in haar enig middel nog naar de tweede paragraaf van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, volgens dewelke de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening dient te houden met de specifieke situatie van de betrokken vreemdeling.

Er kan evenwel niet ernstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou hebben gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, gelet op het feit dat uitdrukkelijk wordt overwogen dat het familiale en persoonlijke belang van de verzoekende partij ondergeschikt moet worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt -specifiek voor wat betreft de gezinssituatie- verder overwogen dat het gezin van de verzoekende partij zich elders kan vestigen alwaar het de verzoekende partij wel toegelaten is om legaal te verblijven.

Terwijl anderzijds tevens terecht wordt opgemerkt dat de verzoekende partij haar gezinsleven als dusdanig kan organiseren, dat een (tijdelijke) scheiding van haar partner en kind geen afbreuk doet aan het gezinsleven, nu het -inzonderheid gelet op de moderne communicatiekanalen- mogelijk moet worden geacht om nauw contact te blijven onderhouden vanop afstand.

Er kan niet dienstig anders worden vastgesteld dan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op zorgvuldige wijze tewerk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

In antwoord op de door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, laat verweerder vooreerst gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd om welke reden er hoe dan ook geen schending van artikel 8 EVRM aan de orde kan zijn.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu zelfs geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM diende te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zulks wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing ook terecht aangehaald.

Terwijl in de bestreden beslissing tevens allerm minst kennelijk onredelijk wordt overwogen dat de verzoekende partij haar gezinsleven ook dermate kan organiseren dat het -minstens tijdelijk- vanop afstand wordt beleefd. Dienaangaande kan worden gewezen op de mogelijkheid om nauw contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt volstrekt niet aannemelijk om welke reden het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden beleefd en/of uitgebouwd.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Specifiek in antwoord op de bewering dat de beschouwingen nopens het belang van het minderjarige kind, dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het belang van het minderjarige kind zelf allerminst heeft gediend door zich onverminderd verder in te laten met strafrechtelijke activiteiten.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de verzoekende partij op 14.02.2018 (opnieuw) onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst naar aanleiding van een diefstal, zodat hoe dan ook niet dienstig kan worden voorgehouden dat zij “dag in dag uit” voor haar minderjarige kind zorgt.

Terwijl de in casu bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat aan de verzoekende partij en haar gezinsleden de mogelijkheid wordt geboden om het gezinsleven naar eigen goeddunken te organiseren, rekening houdend met het feit dat aan de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegestaan om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

De verzoekende partij kan huidige situatie, dewelke slechts het gevolg is van haar eigen handelen, bezwaarlijk ten kwade duiden aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoeker om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en door zijn persoonlijk gedrag ongewenst is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Er wordt benadrukt dat artikel 43 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd. De Raad benadrukt dat lidstaten er immers toe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28).

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Artikel 43, § 1, lid 2° van de vreemdelingenwet heeft betrekking op situaties van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Hierbij moet, overeenkomstig de vereiste richtlijnconforme interpretatie van een wettekst, worden nagegaan of het gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

De Raad stelt vast dat noch uit artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn noch uit artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van dit artikel, kan worden gelezen dat een definitieve strafrechtelijke veroordeling vereist is, opdat de gemachtigde van de staatssecretaris de betrokken vreemdeling het recht op verblijf kan weigeren. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de gemachtigde evenwel niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Uit de concrete omstandigheden van het dossier moet bijgevolg het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduid dat de gemachtigde van de staatssecretaris pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur dus toe een burger van de Unie het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, voor zover kan worden vastgesteld dat dit familielid door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij dient evenwel het evenredigheidsbeginsel te worden gerespecteerd. De loutere vaststelling dat het familielid een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving volstaat op zich dan ook niet om de weigeringsbeslissing te gronden. Het bestuur dient tevens het evenredigheidsbeginsel te respecteren, en aldus een billijke en redelijke afweging door te voeren tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder meer in het licht van de grondrechten waaronder specifiek het recht op een gezins- of privéleven, zoals vervat in het artikel 8 van het EVRM (naar analogie HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, punten 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote kamer), Tsakouridis, C-145/09, punten 52-53).

In casu dient de Raad na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar bepaalde elementen, maar effectief op een zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de nationale veiligheid en dat een toetsing op basis van het evenredigheidsbeginsel plaatsgevonden heeft. Het evenredigheidsbeginsel vereist een band van evenredigheid tussen, eensdeels, de nadelen die de maatregel voor verzoeker veroorzaakt en, anderdeels, de baten ten aanzien van het doel van algemeen belang dat ermee wordt nagestreefd, zijnde het herstel van de openbare orde en rust.

3.3.4. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing louter steunt op zijn strafrechtelijke veroordelingen en er niet werd onderzocht of hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormde voor de samenleving. Verzoeker stipt aan dat evenmin werd onderzocht of hij een bedreiging vormde voor de nationale veiligheid. Verzoeker laat gelden dat zijn verkeersinbreuken bezwaarlijk kunnen worden gekwalificeerd als ernstig genoeg teneinde maatregelen van openbare orde te nemen. Verzoeker stipt aan dat het in 2017 opgemaakte proces-verbaal niet tot een veroordeling heeft geleid, zodat het perfect mogelijk is dat hij naar aanleiding van dit proces-verbaal nooit zal vervolgd worden of ingeval van vervolging vrijgesproken zal worden door de rechtbank. Verzoeker werpt op dat een loutere verwijzing naar een proces-verbaal dan ook onvoldoende is om de genomen maatregel te rechtvaardigen. Verzoeker laat gelden dat er actueel geen enkele aanwijzing is dat zijn persoonlijk gedrag een ernstige bedreiging vormt die het fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hij laat gelden dat zijn veroordeling wegens diefstal door de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen dateert van augustus 2014, hetzij meer dan drie en een half jaar geleden hetgeen impliceert dat de feiten die aan deze veroordeling ten grondslag liggen nog ouder zijn. Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont en naar hun Belgisch kind. Verzoeker verwijst naar artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet en naar de zogenaamde Boultif en Üner criteria en voert aan dat niet alle criteria werden onderzocht, hetgeen erop wijst dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op een zorgvuldige wijze is te werk gegaan. Verzoeker stipt aan de vader te zijn van een Belgisch minderjarig kind, dat effectief bij hem verblijft en voor wie hij dag in dag uit zorgt en dat het niet erkennen van zijn verblijfsrecht ook repercussies heeft op de socio-economische situatie van zijn Belgisch kind. Verzoeker werpt op dat niet werd onderzocht of hij zich daadwerkelijk elders zou kunnen vestigen. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing gelet op zijn gezinsleven niet proportioneel is.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar volgende feiten van openbare orde:

“Overwegende dat in de weigeringsbeslissing dd. 12/06/2017 reeds uitvoerig is verwezen naar de veroordelingen die betrokkene tot tweemaal toe heeft opgelopen op 29/08/2014 bij de Politierichtbank van Oost-Vlaanderen en op 23/11/2015 door de Correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen enerzijds wegens inbreuken in het verkeer en anderzijds wegens diefstal,

Overwegende dat in de brief van de advocaat dd. 29/06/2017 staat te lezen dat betrokkene dankzij zijn stabiele gezinsleven, alsook zijn tewerkstelling de nodige rust heeft gevonden en geenszins een bedreiging vormt voor de maatschappij;

Overwegende dat betrokkene nadien toch opnieuw in aanraking is geweest met de politie wanneer er in 2017 door het arrondissement Halle-Vilvoorde een pv met nummer HV.(...) voor Drugs/Hechtenis werd opgesteld;"

Hieruit blijkt dat enkel wordt verwezen naar de twee veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen in 2014 en 2015 wegens inbreuken in het verkeer en wegens diefstal en dat verzoeker in 2017 opnieuw in aanraking is geweest met de politie omdat er een pv werd opgesteld voor drugs/hechtenis.

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing ook dat in een andere beslissing reeds uitvoerig is verwezen naar de veroordelingen van verzoeker. In dit verband wordt echter opgemerkt dat uit de bestreden beslissing zelf moet blijken dat het persoonlijk gedrag van verzoeker werd onderzocht en dat daaruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving moet blijken, waarbij vervolgens het evenredigheidsbeginsel wordt gerespecteerd. Een loutere verwijzing naar een vroegere beslissing volstaat *in casu* niet.

Uit de motivering in voorliggende bestreden beslissing blijkt niet dat het persoonlijk gedrag van verzoeker werd onderzocht en dat er iets wordt gezegd over de ernst van de feiten die aan de veroordelingen ten grondslag liggen, zodat niet kan worden nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoeker wel een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Wat het actueel karakter van de bedreiging vormt, wordt in hoofdzaak verwezen naar een proces-verbaal in 2017 opgesteld door de politie. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat dit proces-verbaal of een verdere uitleg hierover zich niet in de stukken van het administratief dossier bevindt, zodat de Raad ter zake zijn wettigheidstoets niet uitoefenen. Een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het parket met vraag naar de gevolgen waartoe dit proces-verbaal heeft geleid, dateert van 19 december 2018, wat na de bestreden beslissing is. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Bijgevolg wordt een schending van de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet vastgesteld. Dit onderdeel van het eerste middel is ernstig.

3.3.6. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing volgende afweging gemaakt:

"Overwegende dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn tewerkstelling sedert 14/06/2017 is beëindigd en er geen bewijzen zijn dat betrokkene ondertussen opnieuw is tewerkgesteld; Uit deze elementen en gezien het recidive karakter blijkt dat betrokkene de strafrechtelijke bepalingen in België niet respecteert. Dit getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het aanknopen van een relatie met een Belgische en het hebben van een kind, doet daar geen afbreuk aan. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren."

De verwerende partij vervolgt: *"Het staat het gezin, het kind is nog jong, immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Het hangt eerder af van de bereidheid van betrokkene en zijn partner om de relatie op afstand te behouden en enig contact tussen betrokkene en zijn kind te bewerkstelligen. Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene."*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wijst op het feit dat verzoeker momenteel niet tewerkgesteld is, dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw en met haar een kind heeft en dit afweegt tegen het feit

dat verzoeker de strafrechtelijke bepalingen in België niet respecteert en daardoor niet geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Daarom wordt zijn familiaal en persoonlijk belang ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Vervolgens wordt specifiek inzake artikel 8 van het EVRM gemotiveerd dat het kind nog jong is en dat het gezin zich elders kan vestigen of dat verzoeker en zijn partner de relatie op afstand behouden.

De zeer algemene en vage stelling dat "*het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt (wordt) geacht aan de vrijwaring van de openbare orde*" met een verwijzing naar een arrest van de Raad, gecombineerd met wat hierboven gesteld wordt over het ontbreken van een onderzoek naar het persoonlijk gedrag van verzoeker, een gebrek aan onderzoek naar de ernst van de feiten die aan de veroordelingen en aan het proces-verbaal ten grondslag liggen en een verwijzing naar het actueel karakter die door de Raad niet kan nagegaan worden, brengen mee dat de afweging niet voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die voorzien is onder artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet. Er is *in casu* geen sprake van een concrete en correcte evenredigheidsstoets in deze zaak.

Ook wat dit betreft wordt een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 43 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging 18 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET